

מגיפת הפריצות המשחיתה את תל-אביב - כך נולדת

מכתבים מן הכלא

המשטרה נקראה להתערב בחיי הפרטים של מאיר טיב, ביום בו עלה צירפו ללהבות. הכבאים, שהוזעקו למעברת קריית אונו, דיחחו על הדליקה למשטרה. החוקרים יצאו למקום, החלו לבנות עדויות. עד מהרה הוברר להם רקע השריפה: לא היו אלה גזים שעפו מארובה שכנה, רוח בלתי-מצויה או גפרור של מעשן אלמוני. לחוקרים לא היה כל ספק כי לפניו מקרה של הצתה. הם עצרו לחקירה את בעל הצריף, גבר יפה-חואר, חסון ושחרחר, ועוד שתיים מידודותיו: פלורה ויצימן מרים אוולאי.

את חיי במדינת ישראל החל מאיר טיב לפני עשר שנים, בהיותו בן עשר. הילד מאיר עלה לישראל עם אחד ממח"ורי עליית הנוער הראשונים מטריפולי, עיר מולדתו. בארץ נשלח לאחד הקיבוצים בעמק יזרעאל, עבר ממנו לקיבוץ אחר, נוד מקיבוץ לקיבוץ במשך כמה שנים, כשמדריכיו מציינים "בכל פעם בדו"ח האישי עליו: בלתי חברתי, אינו מסוגל לחיות בחברת ילדים."

כשנפלט מן הקיבוץ האחרון שהיה מוכן לטפל בו, מצא מאיר טיב את עצמו בעיר הגדולה תל-אביב. הוא שוטט ברחובות, נוד בסימטאות, חיפש מקום לעבוד בו וגג לישון מתחתיו. בנדודיו הגיע לשכונת סלמה. הוא התגורר כמה ימים באחד החדרים בשכונה, כשבחורים בני גילו, אתם התידד מיד, דואגים למונותיו ולחברתו. אחד מחבריו הטר בים היה באותם הימים אלי ויצימן, צעיר בן גילו של מאיר, שעלה ממצרים עם אביו ועם אחותו, פלורה ויצימן.

אלי ויצימן ומאיר טיב מצאו עד מהרה את הדרך הקלה להתפרנס מבלי לעבוד. כאשר נתפשו בפעם הראשונה בבית צוע מעשה פריצה לבית דירות, צולמו מנת לתיק את תמונותיהם באלבום הפושעים המשטרתי. מאז היו אלי ומאיר אורחים קבועים בתחנות המשטרה. בתי-המשפט והסוהר.

בין משפט למשפט ומאסר למאסר, התיידד מאיר טיב עם פלורה, אחותו הצעירה של אלי. הידידות בין השניים נהרקה מאד, ובאחד הימים, שכמאיר היה זקוק לכסף לצרכי המשפט, יצאה פלורה לרחוב, צדה לקוחות. כשיצא מאיר את בית-הסוהר אחי אותה פעם, ידע כבר מה תהיה פרנסתו החדשה. הוא חיפש ומצא צריף רעוע ב"מעברת קריית אונו, שכן כתובו את פלורה, הביא אליה לקוחות. את עעותיהם הפגועות בילו פלורה ומאיר ביחד. כך נמשכו הדברים, עד אשר פגש מאיר את מרים אוולאי.

★ ★ ★

"מאיר עבר בפרדם..."

את מרים אוולאי הכיר מאיר טיב לפני חצי שנה. מרים (17), ילידת מרוקו, עלתה אף היא לישראל עם שליחי עליית הנוער, התחנכה באחד הקיבוצים ועזבה את הקיבוץ לפני גיוסה של חברת הנוער לצבא. מאיר פגש את מרים בתל-אביב, בילה איתה כמה פעמים בקולנוע ועל שפת הים, משך אותה אחריו לצריף של אחד מחבריו ב"סלמה". זוהי אחותו, מאיר לחברו, בעל הצריף. במשך כמה ימים לא חזר מאיר לצריף במעברת כפר אונו. פלורה, שיצאה לחפשי, הגיעה ביוזיפושיה עד לסלמה, מקום בו התגורר עדיין אביה הסבל. ראינו את מאיר עם אחותו, סיפרו לה השכנים לתומם. כשמצאה פלורה את מאיר יחד עם מרים, הבינה את הכל.

אחרי ריב קצר, פייס מאיר את פלורה. ניקח אותה אלינו, ניסה מאיר לשכנע את נערתו הראשונה. היא תי בוד בשבילנו ובכסף שנתחנך נתחנך באחד הימים הקרובים. את פלורה היה קל לשכנע. מרים נסעה עם מאיר ועם פלורה למעברת קריית אונו. מספר הלוקחות שהיה על מאיר לאסוף מאותו יום היה כפול. גם סכום ההכנסות הוכפל. המשולש התקיים כמה שבועות. באחד הבקרים שחה מרים באוני פלורה: את יודעת? בעוד כמה ימים אני ומאיר מתחתנים."

פלורה התכעסה מאד. היא נטלה נפט, סמרטוטים וגפי רורים, העלתה את הצריף באש. החקירה במשטרה היתה קצרה מאד. מרים מסרה עדות, נתבקשה לאשר את האשמות המשטרה כי מאיר טיב חי על חשבונה. עבר בכך על סעיף החוק הפלילי מספר 166, הקובע: "כל גבר החי לגמרי או במקצת על רוחה של זונה, יאשם בעוין."

אך מרים הכחישה הכל. הכרתה את מאיר לפני חצי שנה, סיפרה לחוקר. הוא טיפל בי ודאג שיהיה לי מה לאכול. אני עזבתי את הקיבוץ ולא היה לי מה לאכול. הוא עבד בפרדם."

לעומתה, סיפרה פלורה כי מאיר היה חי על רוחה במשך שבוע שנים וקיבל ממנה 70 ל"י ליום. כשם שחי על רוחה של מרים אוולאי. ספרי להם את האמת, האיר זה פלורה במרים. הוא צוחק ממך. הוא אף פעם לא יתחנך אחר? מרים נכנסה לחדר החוקרים, מסרה עדות שניה, הודתה שמסרה את שכר לוקחותיה למאיר טיב. אחרי שמסרו את העדויות, שוחררו פלורה ומרים לנפשן.

★ ★ ★

"יש לי עדות חדשה..."

יק החקירה הועבר לתביעה. בבית-משפט השלום בתל-אביב, בפני השופט דב ישראל וזהר, טען התובע,

מפקח ראשון אליהו פילינסקי: הנאשם חי על רוחה של זונה. זוהי עבירה חמורה ביותר."

גם בבית-המשפט לא החליטה עדיין מרים אוולאי מה היא הגירסה עליה היא רוצה להישבע ולהעיד. לשאלות התובע הכחישה שוב שמאיר טיב חי על רוחה. העדות שמסרת במשטרה היתה שקר, השיבה לתמיהת התובע, פחדתי שיקחו אותי לבית-הסוהר ולכן אמרתי לסמל ש"מאיר קיבל ממני כסף. גם פלורה אמרה לי שאגיד כך."

התובע נמצא במצב קשה. עתה נמצאה ברשותו רק עדותה של פלורה, שחזרה גם בבית-המשפט על מה שהעידה ב"משטרה. שבע שנים הייתי גונתת כסף למאיר טיב, העידה בשבועה.

בתום עדותה של פלורה, חזרה גם מרים אוולאי אולם המשפטים. אני רוצה להעיד שוב, אמרה לשופט, ססירב קודם להכריזה כעד עוין, לבקשת התובע, יש לי דברים חדשים לומר."

עדותה החדשה של מרים אוולאי, שוב היתה שונה מן הקצה אל הקצה. מאיר טיב היה מקבל ממני את כל הכסף שהרחחתי, סיפרה לשופט. עתה היו לפני השופט שתי עדויות. הוא הרשיע את הנאשם בפסק-דין המנומק: האמנתי לעדותה של פלורה ויצימן, למרות שהזהרתני את עצמי בנוגע למקצועה ואופיה. אני מאמין שהמניע שלה להגיד את האמת היא קנאתה ורוגזה על הנאשם, שהובילה מדרך ישרה, ניצל אותה וזרק אותה. — אלא מה שהיא אמרה כאן, זו אמת. אשר למרים אוולאי, גם היא פרצה ונערה צעירה ביותר ומקולקלת, אשר הכחישה במשטרה שהיא מוסרת כסף מזוניה לנאשם, ואחר כך מסרה עדות אחרת בה הודתה שמוסרת את רוחה לנאשם..."

בגזר-הדין אמר השופט: "העבירות הן מן הבוהיות ביותר, החמורות והמסכנות את ציבורנו בשעה זו. הונות התפשטה בתל-אביב בפרט באופן מהיר, ואין לשרשה באף אמצעי, כשבחורה מרוחיה ערוב אחד עד 80 לירות וגם יותר. העבירות מתאפשרות על-ידי העבריינים מסוגו של הנאשם, ויש להאמין שאלמלי הסיפוסים מסוגו של הנאשם אפשר היה להשתלט בקל על נגע הונות. לכן אני רואה בהם סכנה בשעה זו..."

גזר-הדין החמור: ארבע שנות מאסר.

★ ★ ★

"יד למוסר סירקין, אל אחותי."

יד לפני משפטו של מאיר טיב יצאה פלורה לחיור בות תל-אביב, מצאה בחור חדש לחסות בצילו. המה לחפש לקוחות בין העוברים ושבים. באחד המצוינים השרה פרחים נעצה פלורה, נשלחה לבית-הכלא לנשים ונחה חרצה, ליד רמלה. ממנו שלחה לידיה החדש, רוצה-יונות תל-אביב, מכתב נרגש:

"לגיני יקרי, הרבה שלום. בראשית מכתבי אשאל לשי לומר, שיומי טוב מאד. בכדי להעביר את הזמן אני כותבת לך את מכתבי השני אריך. הרי אתה יודע שאני שפוטה ואינך מעלה על דעתך כלל וכלל לכתוב לי מכתבים. צריך שכחת את הימים הטובים שבילינו יחדיו. אני שלחתי לך מכתב וטרם לא קיבלתיו חשבה ובחזאי תשאל מדוע כתבתי לך את המלים שתוכרו בי ותכתוב לי יותר טוב מאשר תלך עם חברת פושעים. אני מאד הצטרפתי על שבאח לבית המשפט בכדי לראותני ולא הופעתי מפני שדחו לי את המשפט לתאריך אחר. אני הייתי בתאריך הזה שכתבתי לך וזה יצא ביום ששי. אני שלחתי אליך שני ילדים קטנים אשר מסתובבים, שידועיך לך שאני בבית המשפט. לצערי הרב לא הספקתי לראיתך וברצוני לדעת אם היית שם. אבקשך טובה אחת: שתלך למוסר סירקין אל אחותי דינה ותשאל אותה מדוע לא ענתה לי תשובה על המכתב ששלחתי לה ומה היא הסיבה אשר לא ענתה לי. אני מאד מודאגת עליה ואני מבקשת ממך שתשמור עליה כמו שאתה שומר עלי."

בתאריך 11.3.58 מתקיים המשפט של מאיר ואני מקוה כי אראר שם ואשמך מאד לראותך. במקרה של איזה הפ רשה שלא אופיע לבית המשפט תודיעני למתי דתג את הפ המשפט של מאיר. אני שלחתי מכתב למאיר והמכתב נשלח לי בתורה ואני לא יודעת לאן הוא עבר. ספר לי מעט על מאיר, מה הוא עושה ואיפה הוא מסתובב. אם אתה פוגש אותו לפעמים, אני רוצה לדעת עליו. אל החשוב אם אני שואלת אותך על מאיר, באני שאני כל כך אוהבת אותך. אני רוצה להראות לך בבית המשפט מה שאני מוסרת עליו. כמו שאני יושבתי בין כותלי בית הפוהר כמה אני אשכב את מאיר בין כותלי בית הסוהר לרבע שנים מאסר. אני אדפוק לו את נשמתו שידע מי זו פלורה. כנראה לא הכיר אותי טוב-טוב. כמו שאסרתני את אלבס ככה אני אתך לו לסבול יותר ממה שהוא סבל."

לענין שלנו: ספר לי מעט על המשפטים שלך ומה אתה עושה בדרך כלל. אני מקוה שיצאת מן הענין שלך לי רינה ומקוה שגמרת את כל משפטיך וחזרת למוטב. ספר לי מעט עלך. שמעתי שמרים הולכת עם מקובני האם זה נכון? אני רוצה לדעת מאד. כשאני אגמור את מאסרי בעד רת השם, אז אני אגמור את חשבונותי. לאחר שאני חזרתי לדרך הטובה והתחלתי בעבודה טובה — בגללה אני

יושבת בגלל חתיכת מלוכלכת זו, נשיקת חמות על מצחך ממני וינחתך, פלורה ויצימן.

"פלורה אמרה לי לדפוק אותך"

בתאריך שצויין במכתבה של פלורה התקיים משפטו של מאיר, שנשלח בסופו של המשפט לארבע שנות מאסר. אחרי שפלורה שכנעה את מרים להעיד כי מאיר חי על רוחה מן הלוקחות שביא מאיר אליה.

כעבור המישה חודשים, שלחה גם מרים אוולאי מכתב אהבה אל מאיר טיב, בבית הסוהר המרכזי ברמלה: "למאיר יקרי, קיבלתי את מכתבך ושמחתי מאד. בת שובה עליו הריני להודיעך כי ביקורי האחרון אצלך השרה עלי שמחה גדולה בראותי את סניך היקרים. אין לך מושג כמה שאני מצטערת שפלורה אמרה לי לדפוק אותך. אתה יודע שבהיותי בת 16.5 לא הבנתי ולא כלום מעניני המש"ט. היא איימה עלי והיא אמרה לי שאם אני אגיד שאני עובדת בשבילך או יכולים להוציא אותך החוצה ואני כי הייתי טפשה ולא הבנתי כלום, אמרתי מה שאמרתי וזה היה כשעזבתי את הקיבוץ ולא ידעתי מה זה משטרה. אתה בעצמך יודע שכמה וכמה פעמים שיניתי את עדותי ושיניתי את עדותי הנכונה. החברה אמרו לי כי אופק ולכן פחדתי ומסרת עדות שקר. אני מאד מצטערת על כך, על שאחה יושב בחיולך חף מפשע. אני ופלורה מצטערות מאד על ענינך הכבד ולא תארנו לעצמנו שמכה כזו תקבל. אני מצטערות על עדות השקר שאנו מסרו בבית המשפט שנתנה תחת לחץ ואימים ובאנו לידי מסקנה, פלורה ואני, שנוציא אותך בחוק ובמשפטים. הייתי מושפעת על ידי המשטרה וגם על ידי חבריך. אתה בעצמך נוכחת לדעת שאני בבית המשפט אמרתי את כל האמת. אחר כך הוסיף פעתי על ידי המשטרה וגם הבנות שאני אמסור עדות שקר. אני מבקשת ממך לסלוח לי על עדות השקר. אני מוכנה לרוץ, וגם פלורה, להוציא אותך מפני שאנו בטוחות כי כל זה לא מגיע לך."

פלורה, אני הבנתי בסוף, היתה קנאת ממני. מתי שאי רמת בואי נלך להתחנך, או היא מתוך קנאה שרפה את כל הצריף. להתחיל כל הענין לבוא. אמנם זו לא אשמתי אלא אשמת פלורה. אני מסיימת את מכתבי בדרישות שלום ובנשיקות חמות מאוהבתך שאוהבת אותך ולא תשכח אותך לעולם. הערעור שלך מתקיים ביום 17.11. תשובה מהירה. דרישות שלום, ממש. פורטונה וכל האחיות שלך. מרים אוולאי."

עם שני המכתבים בידי, האחד שנתקבל מחברתו מרים אוולאי והשני שהשיג בדרכים משלו מחברו למקצוע גיגי, סנה מאיר טיב לעורך-הדין חיים קאויס. על מנת שייצגו בערעור בבית-המשפט המחוזי. בפני שלושת השופטים הי-חוזיים היושבים ביון כבית-דין לערעורים, פרש קאויס את טענותיו, ביקש להביא עדים חדשים ומיסמכים חדשים. אולם יחד עם טענותיו המיטפניות של קאויס נפרשה לפני השופטים גם היריעה כולה. היה זה סיפורן האנושי המזועזע של שתי הנערות, שסטו מדרך הישר ונפלו אל זרועות הפשע, פעם הונות, השולט בתל-אביב. משרד-הרוטשילד שבדורו ועד לשרות-ניודאט שבצפון העיר.